

Min dag i coronatider

Ulrika Erlandsson, ordförande i Katolska pedagogiska nämnden

Under coronaepidemin har vi kommit närmare Gud. Dagligen påminns vi om livets skörhet, dess gränser. Så mycket av allt vi tagit för givet har börjat gunga. Det finns inget botemedel eller vaccin mot covid-19, vi har påmint om den medicinska vetenskapens och därmed kanske hela den västerländska civilisationens begränsning. Varje dag hör vi om antalet döda och insjuknade, döden har kommit så mycket närmare. Vi kan inte leva som förr, livets grundförutsättning är ändrat.

Mitt i den oro som många känner görs också en djupare reflektion, finns det något i vår livsstil som kanske inte varit etiskt optimalt? I sammanhang där det tidigare tigits om tillvarons transcendens läser jag artiklar om sökandet efter vad som egentligen finns "på botten av självet". Gudsmedvetandet har trängt sig in i många av de sprickor som uppstått i vår tidigare så betongsäkra tillvaro. Kristus finns där mitt ibland oss, i allt som händer, allra närmast de svagaste.

Det finns en speciell intensitet i mitt liv denna vår, jag vet att jag kommer att minnas denna tid för den närvaro jag förnimmar. Det är som om jag är mer hudlös, mycket berör mig starkare. "Mår du bra?" frågar jag min älskade 90-åriga svärmor Mary och andra människor i min närhet. Plötsligt uppstår en bävan som känns plågsamt lång under de sekunder jag väntar på svaret. Tänk om...?

Tidigare var det den enklaste av frågor att ställa, men idag rymmer den så mycket mer. Lättnaden är stor när svaret är ja, och oron griper tag när någon säger sig ha bara minsta förkylning. Tittar på vår hund Sigge som är oberörd av alla katastroflägen, hos honom är världen precis så som den ska vara. Jag försöker inspireras av hans lugn och tillförsikt. Han har rätt, vi är burna av Gud, genom eld och vatten. Tycker du också att fåglarna sjunger alldeles särskilt vackert denna vår? På våra promenader slås jag av skönheten i deras sång. Något av himmelen öppnar sig i deras klang, en viskning från dem som finns hos Gud. Coronan enar oss med varandra i vår utsatthet men också med den som omfamnar oss över tid och rum.

Mitt stora engagemang i livet är katekes, möjligheten och uppmaningen att under hela livet fördjupa kunskapen om Gud. Men vi kan inte ha kunskap om Gud utan att älska, att känna att Gud involverar både hjärta, huvud och hand. Vi bjuds in till att vandra vid Kristi sida, att följa Kristus i ömhet.

Trosundervisningen i församlingarna ställdes in på grund av coronaepidemin. I kombination med inställda mässor innebär detta att kontakten med församlingen upphörde för många familjer. Jag minns när påve Franciskus i en av sina första intervjuer sa att kyrkan ska vara som ett fältsjukhus. Den gången häpnade jag över den bild han valde. Fältsjukhus vid krig? Vad innebär det för oss? Idag tänker jag att det innebär att vi inte bara bekvämt ska luta oss tillbaka och vänta på att människorna strömmar tillbaka till kyrkorna, utan vi ska gå till dem. Söka efter dem där de är. Visa att vi bryr oss om dem, ta kontakt, använda alla de nya

digitala verktyg som finns till buds. När jag samlar min konfirmandgrupp genom Zoom talar vi om hur tron ger oss styrka i denna oroliga tid.

På KPN har vi försökt ställa om, inte ställa in. Vi har erbjudit kurser online och en speciell hemsida: "Katekes hemma under coronatider". Videoproduktionen har intensifierats genom inspelade videor av söndagens evangelium med barn. Det är ju nu människor verkligen behöver tron, kyrkan och allt det som vi har att ge. Det är nu vi ska visa att vi finns där för dem. Inte bara vänta på att ordningen ska återskapas och schemat tas i bruk igen. Vi är ständigt kallade till uppbrott, nu är en tid då vi ska tänka kreativt och modigt.

Sök människorna och vandra vid deras sida när de är modfällda, precis som Kristus gör med lärjungarna på väg till Emmaus i söndagens evangelium. Fråga, precis som Jesus gjorde: Vad är det ni går här och talar om?

Gud är så nära i denna märkliga tid.

Ulrika Erlandsson